

עפ"א 15328/08/14 - עדנאן אלחטיב נגד עיריית רמלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 15328-08-14 אלחטיב נ' עיריית רמלה

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד
המערער:
עדנאן אלחטיב
ע"י ב"כ עוה"ד קייס נאסר
נגד
המשיבה:
עיריית רמלה
ע"י ב"כ היועץ המשפטי לממשלה,
עוה"ד סופי ויטלם

החלטה

ביום 1.12.2013 הרשיע בית משפט קמא (בית משפט שלום רמלה, כב' השופטת גלט, תו"ב 37059-02-11) את המערער בבניה ללא היתר ושימוש חורג כפי שיפורט בהמשך. ביום 12.8.14, כשמונה וחצי חודשים לאחר מתן פסק הדין הגיש המערער הודעת ערעור על פסק הדין ובבקשה להארכת מועד להגשת הערעור. אדון בבקשה לבקשת הארכת מועד להגשת הערעור.

העובדות הצריכות לעניין:

1. מעובדות כתב האישום עולה כי המערער מחזיק במקרקעין הידועים כגוש 4345 חלקות 5:25:32 ברח' מרדכי היהודי 2 ברמלה, לגביהם חלה תכנית לה/1000, וייעודם שטח ציבורי פתוח.

לטענתו, רכש את הקרקע בשנת 2006, תאריך בו חלה תכנית לה/1000 אשר הפקיעה את המקרקעין לטובת שטח ציבורי פתוח.

בחודש פברואר 2011 הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו ביצוע עבודות במקרקעין ללא היתר, לפי סעיפים 145(א), 204(א)-208(1)(6)(7), ו-253 לחוק התכנון והבנייה תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), ועבירות של ביצוע שימוש חורג במקרקעין הטעון היתר ובסטייה מהיתר, לפי סעיפים 145(א)(3), 204(ב), 208, 253 לחוק ותקנה 1(1) לתקנות התכנון והבנייה (עבודות בשימוש הטעונים היתר), תשכ"ז-1967.

ביום 1.12.13 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המערער יודה בכתב האישום ויורשע, יהרוס את המבנים המפורטים בכתב האישום, חלקם בתוך 30 יום ואחרים בהודעה מוקדמת של 45 יום לפני מימוש השצ"פ החל על המקרקעין בהתאם לתכנית לה/1000.

עוד הוסכם כי היה והמערער לא יבצע את צו ההריסה בעצמו, תהא הוועדה רשאית לבצע הצו בעצמה ולחייב המערער בהוצאות ההריסה.

המערער, קיבל הסדר הטיעון ואמר לפרוטוקול בזו הלשון: "**ההסדר מקובל עלי אם אני והמפקח נצא לשטח כדי שהוא יסביר לי איזה מבנה בדיוק צריך להרוס בכל שלב**".

ביהמ"ש הרשיע המערער בהתאם להודאתו ואימץ הסדר הטיעון. במסגרת גזר הדין הורה בית משפט קמא על צו הריסה ואיסור שימוש במבנים נשוא כתב האישום באופן שהמערער יהרוס המפורט בסעיפים 1.1 א, 1.1 א, ג, 1.1 ד, 1.1 ז באישום שני, תוך 30 יום ממועד גזר הדין, והמפורט באישום שני 1.1 ב, ייהרס על ידי המערער בהודעה מוקדמת של 45 יום לפני מימוש השצ"פ החל על המקרקעין בהתאם לתכנית המתאר לה/1000.

לגבי המבנים המפורטים בסעיף 1.1 ה ו-1.1 ו.1 לאישום שני נקבע כי המבנים ייהרסו בהודעה מוקדמת של 45 יום לאחר הריסת כל בתי המגורים המצויים בסמוך למסילת הרכבת ועד לבית המערער.

עוד נגזר כי היה והמערער לא יבצע צו ההריסה, תהא רשאית הוועדה לבצע הצו בעצמה ולחייב המערער בהוצאות ההריסה, וכן הורה ביהמ"ש כי על מערער לחתום על התחייבות בסך ₪ 10,000 להימנע במשך שנתיים מהעבירה בגינה הורשע.

ביום 2.7.14 קיבל המערער במסירה אישית פניית מהמשיבה לביצוע הריסה בהתאם לגזר הדין (נספח 1 לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור) בתוך 45 יום. בפנייה צוין כי השטחים דרושים לעירייה למימון השצ"פ החל על המקרקעין בהתאם לתכנית לה/1000, וכן לביצוע עבודות של מעבר תת קרקעי כדרכי גישה אל תחנת הרכבת ולדרך זמנית לכביש מספר 44.

תגובת המערער לפנייה זו הייתה הגשת הערעור ביום 12.8.14.

נימוקי הערעור:

2. המערער, יליד '58, כך נטען, הוא אדם חולה הסובל ממחלות רבות, חי מקצבת נכות מהמל"ל, אב ל-5 בנים המתגוררים איתו באותו בית, דובר השפה הערבית ואינו יודע קרוא וכתוב בעברית. רמת הבנתו את השפה העברית, לטענתו, נמוכה.

לדבריו, לא ניתנה הסכמתו להסדר הטיעון, אלא, להבנתו, הייתה התניה בלבד לפיה אמור להתקיים סיור בשטח, יחד עם מפקח העירייה, כדי שהמערער יבין את ההסדר ורק אחרי הסיור יעביר המערער לבית המשפט את עמדתו.

עוד נטען, כי ביום 1.12.13, במהלך הדיון בבית משפט קמא עת הסתבר לו כי ישנה הצעה לסיום התיק, הצעה שגובשה בין בא כוחו **הקודם** של המערער לב"כ המשיבה, הסביר לביהמ"ש כי ההסדר המוצע, לפיו יהרוס את המבנים נשוא כתב האישום, חלקם בתוך 30 יום, חלקם בתוך 45 יום, יהיה מקובל עליו בתנאי שהציב והוא :

"ההסדר מקובל עלי אם אני והמפקח נצא לשטח כדי שהוא יסביר לי איזה מבנה בדיוק צריך להרוס בכל שלב".

דהיינו, לטענת ב"כ המערער, לא נתן הסכמתו להסדר אלא הייתה התניה להבנתו.

עוד נטען כי רק מפניית המשיבה ביום 2.7.14, למד המערער על הרשעתו על פי הודאתו ביום 1.12.13 ומשום כך הוגש הערעור באיחור. לדבריו אין בתקופת האיחור כשלעצמה לחסום זכותו לערער, מקום שניתן הסבר סביר לפשר האיחור.

בנוסף טוען המערער כי בא כוחו הקודם לא הסביר לו כי ההסדר אומץ על ידי בית המשפט וכי התיק הסתיים.

לטענתו, סיכויי הערעור טובים ויש מקום לבטל פסק הדין שניתן בבית משפט קמא, לאור אי מינוי מתורגמן עבורו, העדר הסבר בדבר הזכויות העומדות לו להגנתו, הודאתו לא ניתנה בצורה מפורשת, מלאה וחופשית אלא היתה הודאה מותנית ומסויגת, ובית המשפט לא וידא כי המערער מבין את פרטי ההסדר, השלכותיו, וכי המערער מסכים להסדר.

תגובת המשיבה:

3. המשיבה טוענת כי פסק הדין מקל עם המערער, והוא ניתן במסגרת הסדר טיעון אשר הפך לחלוט עם חלוף הזמן מאחר והמערער היה מיוצג לכל אורך ההליך.

עוד מציינת ב"כ המשיבה כי כבר בשנת 2009 הוצאו צווי הריסה מנהליים (צורפו כנספחים ב.1 - ב.3 לתשובת המשיבה לבקשת המערער להארכת מועד) כנגד בנייה נוספת על המקרקעין.

לעניין הארכת המועד להגשת הערעור נטען כי על בית המשפט לבחון במסגרת הבקשה להארכת מועד, את הנזק שייגרם למערער אם בקשתו תדחה אל מול הנזק שייגרם לאינטרס הציבורי, ויארץ את המועד רק מקום בו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת לעשות כן.

מוסיפה המשיבה כי המערער יודע עברית, שוחח עם בא כוחו הקודם באולם בעברית, ואף השופטת קמא עצמה שוחחה עם המערער באולם (מפנה החלטת בית משפט קמא, עמ' 2 שו' 23), חתם בכתב ידו על ההודאה במסגרתה אישר שהבין את תוכן הדברים ומהותם ולא דרש מתורגמן. על שום כך בית המשפט מתבקש לדחות הבקשה להארכת המועד.

דין והכרעה:

4. לגופו של עניין דין הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור להידחות.

המטריה המשפטית:

5. על פי הדין, סעיף 199 **בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1984** (להלן: "**החסד"פ**"), התקופה להגשת ערעור היא 45 יום מיום מתן פסק הדין, כאשר לפי סעיף 201 בחסד"פ, לבית המשפט הסמכות להאריך מועד זה, לבקשת המערער. יחד עם זאת, אין להיעתר לבקשות להארכת מועד כבדרך שיגרה (ראו בש"פ 822/99, **עודד שכטר נ' מ"י**, פ"ד נד(1), מיום 3.1.2000, עמ' 4), אלא רק מקום בו הוצג טעם ממשי, המניח את הדעת (ראו בש"פ 6125/09, **רבין נ' מ"י**, מיום 11.8.2009 (פורסם בנבו), סעיף 7 בפסק הדין).

על בית המשפט ליתן דעתו לתכלית ההליך הפלילי שעניינה חקר האמת, לצורך בהצבת גבול להימשכות הליכים ולאינטרס סופיות הדין. בין השאר יתחשב בית המשפט בתקופת האיחור בהגשת האיחור, אם הינה בת ימים ספורים או חודשים ארוכים, ככל שחלף זמן רב יותר יש צורך בנימוקים משכנעים יותר להארכת המועד - ועוד יתחשב בשאלה האם המערער היה מיוצג בידי עורך-דין, ומה הם סיכויי הערעור (ראו בש"פ **שכטר** לעיל בעמ' 5 וכן ע"פ

8338/09, דן כדר נ' מדינת ישראל, מיום 31.1.2010 (פורסם בנבו).

יישום:

5. הטענה העומדת בבסיס הבקשה להארכת מועד הינה, הבנתו המאוחרת של המערער, לכאורה רק מיום 2.7.14, כי ניתן פסק דין בעניינו בסדר טיעון, כבר ביום 1.12.13. הבנה מאוחרת זו היא שהביאה, לטענתו, להגשת הערעור באיחור של כשבעה חודשים.

לא השתכנעתי כי יש לקבל טענה זו.

ראשית אני סבורה כי דין טענות בא כוחו הנוכחי של המערער נגד בא כוחו הקודם לעניין ההליך בבית משפט ש קמא, דינן להידחות. אין בהודעת הערעור, גם לא בתצהיר התומך בהודעת הערעור, כל התייחסות מטעם בא כוחו הקודם של המערער, ורק מטעם זה דין מכלול הטענות להידחות.

למעלה מן הצורך יודגש, כי מדובר בהליך שהתנהל בבית משפט קמא לאורך כשנתיים. בא כוחו הקודם של המערער הגיש בקשה להגנה מן הצדק אשר נדחתה על ידי בית המשפט בהחלטה מנומקת. יש לציין כי המערער הגיע עם בא כוחו הקודם לכל הדיונים שנקבעו בבית המשפט, ונוכח ההחלטה לדחות את הטענה להגנה מן הצדק, ביקש, בנוכחות המערער, את דחיית הדיון כדי להידבר עם המשיבה. בית המשפט דחה הדיון לבקשת בא כוח המערער הקודם, ובישיבה שלאחר מכן, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, בנוכחות המערער.

ואכן, בעניין דומה, ברע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל, מיום 18.12.2013 (פורסם בנבו), נקבע כך:

"מוטל נטל כבד על המבקש לשכנע כי לא ידע, לא הבין ושמא נעשתה קנוניה מאחורי גבו. למצער היה עליו לצרף את תגובת סניגורו הקודם בקשר לטענותיו בדבר כשל בייצוג. אין זה מן המידה להטיל רפש בעורך דין הקודם מבלי לאפשר לו לדעת על כך ולהגיב...."

הנטל הוא על המבקש, ואל לו לפרוק אותו מעצמו אל כתפי זולתו". (שם, בסעיף 7)

בעניין זה מצאתי, כי אין כל בסיס לטענות המבקש נגד בא כוחו הקודם של המערער, והן אינן עולות מהפרוטוקול או מהתנהלות בא כוחו של המערער לאורך ניהול התיק כולו בבית משפט קמא.

טענות בא כוח המערער הנוכחי, לפיהן המערער נקלע למצב אליו הגיע, בשל מחדלו של בית משפט קמא מלמנות לו מתורגמן לשפה הערבית, לא ניתן לקבל, לאור העובדה שהוא היה מיוצג בכל הישיבות שהתקיימו בבית משפט קמא,

אכן, הדיון התנהל בשפה העברית. במסגרת החלטת בית משפט קמא לדחיית הטענה להגנה מן הצדק ציינה השופטת כי: **"...מפיו של הנאשם למדתי כי רכש את המקרקעין בשנת 2006..."**, כלומר המערער עצמו דיבר, בעברית במהלך הדיון.

זאת ועוד, לתגובת המשיבה כאן צורף נספח ד' מיום 22.7.12, שהינו גיליון גביית עדות המערער (מקום גביית העדות - רח' מבצע משה 9, רמלה, לעניין מקום ביצוע העבירות ברח' מרדכי היהודי 2, בגוש 4345, חלקות 5; 25; 32); וכך צוין בגיליון:

"היום בתאריך ובשעה הנ"ל ראיתי לפניי את אלחטיב עדנאן ת.ז. 053879375 ואמרתי לו כי אני מפקח בנייה, העומד לחקור אותו כחשוד בכך (להלן תפורט העבירה);

1. מתחת לגג קיים בנית מבנה מבלוקים בשטח של כ-120 מ"ר ללא היתר בנייה.

אין אתה חייב לומר דבר אלא אם רצונך בכך, אולם כל אשר תאמר ירשם על ידי ועלול לשמש ראיה נגדך, לאחר שהבין את מהות החקירה והאזהרה, אמר הנ"ל מרצונו הטוב והחופשי כלדקמן:

1. זה מתחת לגג קיים והקירות קיימים בסך הכל חילקתי שמה אני מתחייב להוריד את הבנייה עד לתאריך 26.8.12.

קראתי בפניו את תוכן הודעתו, והוא אישר אמיתות תוכנה ומסירתה מרצונו הטוב והחופשי בחתימת ידו."

מן הגיליון עולה כי המערער מבין ומדבר עברית.

בנסיבות אלה לא היה מקום למנות למערער מתורגמן על פי סעיף 140 לחסד"פ, ובקשה כזו גם לא הוגשה לבית משפט קמא.

מכאן כי אין ממש בטענת המערער לפיה לא הבין את הדברים האמורים בבית משפט קמא ולא הבין כי ניתן פסק דין בעניינו.

סיכוי הערעור:

6. עיקר טענות המערער לפיה סיכוי הערעור להתקבל גבוהים, נשענת על התניית המערער להסדר הטיעון בהתקיימות סיוור במקרקעין יחד עם מפקח העירייה. לפי ההתנייה, לגישת המערער, הסיור נועד להביא לשם הבנת ההסדר במלואו, כשלאחריה יציע המערער עמדתו לבית המשפט אודות ההסדר המוצע.

האם כך היו פני הדברים?

ביום 1.12.13, הציגה ב"כ המשיבה (המאשימה) את הסדר הטיעון, פירטה המבנים המצוינים באישום ראשון אשר ייהרסו תוך 30 יום, ואת המבנים שיהרסו בהודעה מוקדמת של 45 יום. בא כוח המערער דאז הצטרף לדברי המאשימה. דברי המערער נאמרו לפרוטוקול מיד לאחר דברי בא כוחו, בעמ' 9 לפרוטוקול, בשורה 3:

"ההסדר מקובל עלי אם אני והמפקח נצא לשטח כדי שהוא יסביר לי איזה מבנה בדיוק צריך להרוס בכל שלב". (ההדגשה שלי, נ.א.).

עיון בתיק קמא מגלה כי הסדר הטיעון לא נולד ביום בהיר אחד, אלא קדמו לו הליכים רבים. כך, למשל, ביום 18.3.12 התייצבו לדיון ב"כ המערער דאז, המערער וב"כ המשיבה. בישיבה זו ביקש ב"כ המערער הקודם את דחית הדיון לצורך משא ומתן עם התביעה. בית המשפט נעתר לבקשה ודחה הדיון ליום 3.6.12.

ביום 3.6.12 ביקשו שוב הצדדים לדחות הדין ליום 21.10.12.

ביום 21.10.12 הודיע המערער על כפירתו בעובדות כתב האישום כולו והתיק נקבע להוכחות ליום 17.2.13.

ביום 17.2.13 הסכימו ב"כ הצדדים כי מדובר בטענה משפטית, טענת הגנה מן הצדק, ובאי כוח הצדדים התבקשו להעלות טענותיהם בכתב.

ביום 7.9.13 נמסרה לצדדים החלטת בית המשפט הדוחה את הטענה להגנה מן הצדק.

במסגרת החלטה זו קבע ביהמ"ש בזו הלשון:

"בעניין האישום הראשון -

מפיו של הנאשם למדתי כי רכש את המקרקעין בשנת 2006, היינו בשעה שחלה כבר תמ"א א לה/1000 ומכוחה חלה ההחלטה בדבר הפקעה לטובת עיריית רמלה, וכן לאחר שכבר ניתן צו הפקעה בשנת 2002. יוצא אפוא, כי הנאשם הוא שקלע עצמו למצב המורכב בו הוא שרוי, שעה שבחר לרכוש נכס שנתון לצו הפקעה לטובת שצ"פ. בנסיבות אלה, מה לו לנאשם כי ילין על הרשות בבואה לממש את מטרותיה התכנוניות? טענותיו של הנאשם כאילו נעשה לו עוול באי מתן היתר בנייה לצורך שיפוץ מטבח, אין להן מקום כלל וכלל, שעה שמלכתחילה היה הוא אמור לברר ולגלות כי במקרקעין אלה אסורים המגורים. מעבר לכך, שעה שהמקרקעין הופקעו, לא ברור כלל כיצד יכול היה הנאשם לרכוש בהם זכויות כלשהן.

על הלך רוחו וכוונתו הפלילית של הנאשם בעניין האישום הראשון ניתן ללמוד מדו"חות הפיקוח לפיהם הוא ממשיך לבצע עבירות בנייה גם היום. בעובדות אלה אמנם אין כדי לבסס את האישומים אך יש בהן כדי ללמד כי לכאורה, הנאשם מבצע עבירות בנייה גם ללא קשר למצוקתו הרבה בעניין מטבחו המרקיב.

לנוכח כל האמור, אני דוחה את הטענות בנוגע לאישום הראשון.

בעניין האישום השני -

נטען כי המבנים המפורטים באישום זה, נבנו עוד בשנת ה 40-50 והנאשם לא ביצע כל שינוי בהם, אף כי הוא מודה שהוא עושה בהם שימוש למגוריו ומגורי משפחתו.

לכאורה, טענה זו היא עובדתית ויש להוכיחה. ואולם, גם אם יוכח יושנם של המבנים, לא ברור כיצד תוכל עובדה זו להועיל לנאשם שעה שהוא מחזיק בהם רק החל משנת 2006, כשאף לטענתו שלו "רכש" אותם בהיותם מופקעים לטובת עיריית רמלה.

גם הטענה כי התביעה נמנעת מאכיפה כלפי דיירי עמידר אחרים המתגוררים בצמוד אליו, לא הוכחה בשום אופן, ואין בה כדי לבסס הגנה מן הצדק בהתאם לפסיקת בתי המשפט בסוגיה זו.

לנוכח האמור, אני דוחה את הטענות בנוגע לאישום שני."

עמוד 6

לאחר קבלת החלטה הדוחה טענת ההגנה מן הצדק, ולאור קביעות ביהמ"ש במסגרת ההחלטה, ביקשו ב"כ הצדדים להידבר ולשם כך דחה בימ"ש קמא הדין ליום 1.12.13.

ביום זה הגיעו ב"כ הצדדים להסדר טיעון.

סבורני כי אין לנתק את הסדר הטיעון מהחלטת בית המשפט הדוחה הטענה להגנה מן הצדק. מכאן, כי דברי המערער לפיהם: **"ההסדר מקובל עלי אם אני והמפקח נצא לשטח כדי שהוא יסביר לי על איזה מבנה בדיוק צריך להרוס בכל שלב"** נאמרו בשים לב ובהתייחס לכל ההליכים עד כה, כולל האמור בהחלטה בדבר ההגנה מן הצדק, ובשים לב לדברי באת כוח המשיבה בעת הצגת ההסדר בפני ביהמ"ש. אני מוצאת כי דברי המערער קשורים קשר הדוק לאופן הצגת הדברים ומהות הדברים, על ידי באת כוח המשיבה.

מדברי באת כוח המשיבה בפרוטוקול אני למדה כי מבנים מסוימים יהרסו בתוך 30 יום ומבנים אחרים יהרסו בתוך 45 יום. המערער קיבל את ההסדר בעת שאמר **"ההסדר מקובל עלי"**. לגבי מטבע הלשון באומרו **"אם אני והמפקח נצא..."** אני סבורה כי אין זו התניה, אלא, שפת דיבור של המערער הרוצה לקבל הסבר מהמפקח שורה לו בדיוק איזה מבנים עליו להרוס בכל שלב (כפי שאמר הוא עצמו), וזאת לאחר שיקבל ההודעה המוקדמת בת 45 יום מאת המשיבה. שאם לא כך, בית משפט קמא לא היה מרשיע ולא היה גוזר דין.

אני דוחה את הפרשנות המאוחרת שנתן בא כוחו הנוכחי לדבריו. אין לה כל עוגן בפרוטוקול או במציאות.

7. זאת ועוד; בית משפט קמא קבע כי המקרקעין נשוא הערעור נרכשו בשנת 2006 על ידי המערער בהיותם מופקעים לטובת עיריית רמלה, וציין כך מפורשות:

"יוצא איפוא כי הנאשם הוא שקלע עצמו למצב המורכב בו הוא שרוי, שעה שבחר לרכוש נכס שנתון לצו הפקעה לטובת שצ"פ. בנסיבות אלה מה לו לנאשם כי ילין על הרשות בבואה לממש את מטרותיה התכנוניות? טענותיו של הנאשם כאילו נעשה לו עוול באי מתן היתר בנייה לצורך שיפוץ מטבח, אין להן מקום כלל וכלל, שעה שמלכתחילה היה הוא אמור לברר ולגלות כי במקרקעין אלה אסורים המגורים. מעבר לכך, שעה שהמקרקעין הופקעו, לא ברור כלל כיצד יכול היה הנאשם לרכוש בהם זכויות כלשהן".(בהחלטה הדוחה הטענה להגנה מן הצדק).

המערער אינו קובל נגד ההחלטה לדחות את טענת ההגנה מן הצדק, עולה כי הוא הבין היטב את הסדר הטיעון וביקש עזרה וסיוע בעת ההריסה לאור המועדים השונים שהוצגו בהסדר על ידי באת כוח המשיבה, קרי לא התנה את ההסדר בסיוע שייערך במקום, אלא הסכים להסדר וביקש סיוע מודרך כדי להבין איזה מבנה להרוס בכל פעם.

לאור האמור, הגעתי למסקנה כי סיכויי הערעור קלושים ביותר.

8. כהנחיית בית המשפט העליון, במסגרת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, על בית המשפט לערוך איזון בין שיקולי מדיניות כללים לבין האינטרסים של הצדדים בכל מקרה. במקרה כאן עולה כי המערער היה מיוצג כיאות וחזקה כי ההליכים הוסברו לו כנדרש. מדבריו והתנהגות לאורך המשפט ניתן לקבוע כי אכן הבין את הדברים. הגשתו את הערעור הנוכחי באה בסמיכות לכוונת המשיבה להרוס את המבנים בעצמה, לאחר שהמערער לא עשה כן כפי שהתחייב, בניסיון לדחוק את הקץ.

פסק הדין הפך לחלוט במחצית חודש ינואר 2014.

סבורני כי בנסיבות אלה יש להעדיף את אינטרס סופיות הדין ויציבות המשפט, ולדחות את הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

לא מצאתי כי מקרה כאן הוא בגדר המקרים החריגים והנדירים של עיוות דין המצדיקים הארכת מועד חרף סיכויי ערעור נמוכים (ראה ב"ש 344/86 שבתאי בן יעקב מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)).

סוף דבר:

9. הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור נדחית.

עיכוב הביצוע בטל.

ניתן היום כ"ה בכסלו תשע"ה 17.12.14 בהעדר הצדדים.

המזכירות תודיע לצדדים תוכן החלטה זו.

חתימה